

Sygn. akt II Ka 560/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Gronko

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2015 r.

sprawy **G. N.**

obwinionego o wykroczenie z 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 28 sierpnia 2015 r., sygnatura akt X W 137/14

I. **uchyla** zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie **umarza**,

II. kosztami postępowania **obciąża** Skarb Państwa,

III. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego G. N. kwotę 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem występowania w sprawie obrońcy przed Sądem I i II instancji.

Sygn. akt II Ka 560/15

UZASADNIENIE

G. N. obwiniony został o to, że w dniu 24 września 2013 r. około godziny 16:30 w miejscowości M. na drodze powiatowej nr (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jechał lewą stroną jezdni oraz w wyniku nieprawidłowej techniki jazdy i nieprawidłowej obserwacji drogi doprowadził do potrącenia nieletniej pieszej, która przekraczała jezdnię z prawej strony na lewą w kierunku jazdy samochodu po czym zjechał z korony drogi uderzając w ogrodzenie posesji nr (...), skutkiem czego lekkich obrażeń ciała doznała piesza oraz doszło do uszkodzenia pojazdu i ogrodzenia, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2015 r. sygn. akt X W 137/14, uznał obwinionego G. N. za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.000,00 zł (pkt I wyroku).

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd Rejonowy w Rzeszowie orzekł w myśl art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 3 ust 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty postępowania w kwocie 6.676,90 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz w kwocie 100,00 zł tytułem opłaty (pkt II wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości na swoją korzyść.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu skarżący zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

1) art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości, a mających kluczowe znaczenie dla wydania w niniejszej sprawie, opartego na prawdzie obiektywnej sprawiedliwego orzeczenia na niekorzyść obwinionego G. N., w postaci rozbieżności wynikających z opinii mgr inż. A. B. i mgr inż. Z. J., a także rozbieżności pomiędzy protokołami policji zawierającymi pomiary oraz szkic z miejsca zdarzenia, a pisemnymi opiniami ww. biegłych zalegających w aktach sprawy.

2) art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a mianowicie subiektywną interpretację zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie przez Sąd I instancji, iż G. N. dopuścił się zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, podczas gdy przyjęcie takiej tezy opiera się głównie na jednostronnie potraktowanym materiale dowodowym, który pomija wyjaśnienia obwinionego i bezpodstawnie nie daje im wiary lub daje wiary jedynie w części,

3) art. 170 w zw. z art. 167 kpk poprzez brak rozpoznania wniosku dowodowego złożonego przez obwinionego G. N. w dniu 5 grudnia 2014 r., za pośrednictwem ówczesnego obrońcy adwokata S. M. w postaci dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. N. na okoliczności wskazane we wniosku,

4) art. 201 kpk poprzez oparcie swoich ustaleń na opinii biegłego inż. Z. J., pomimo, iż opinia ta nie może zostać uznana za opinię rzetelną i pełną, z uwagi na fakt, iż biegły wykonał opinię na nierzetelnych pomiarach wykonanych przez policję, oparł swoją opinię na materiale dowodowym w postaci zeznań świadków, który nie został zweryfikowany przez Sąd, (brak rozpoznania wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka A. N.), a także przyjął wersję zdarzeń, która w żaden sposób nie wynikała z zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno osobowego jak i protokołów miejsca zdarzenia, szkicu miejsca zdarzenia, a także protokołu oględzin pojazdu. W opinii biegły wskazał także, iż obwiniony poruszał się z prędkością 53 km/h, w sytuacji gdy z materiału dowodowego nie można uzyskać, żadnych parametrów pozwalających na obliczenie prędkości (brak śladów hamowania, brak uszkodzeń pojazdu, brak ustalenia miejsca rzekomego potrącenia pieszej, a także brak jakichkolwiek innych elementów pozwalających na wyliczenie jakiegokolwiek prędkości). Ponadto z ustnej opinii uzupełniającej wynika jednoznacznie, iż możliwe były inne warianty zdarzenia drogowego z udziałem obwinionego, których biegły Z. J. nie poddał w ogóle analizie.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu obwinionego G. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 kw pomimo, że nie pozwalał na to zebrany w sprawie materiał dowodowy, dlatego też, przedmiotowe rozstrzygnięcie Sądu I instancji, jako obarczone mankamentami i niedociągnięciami należało oddać pod kontrolę instancyjną Sądowi Odwoławczemu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzutu popełnienia czynu sformułowanego we wniosku o ukaranie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął jeden rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Zauważyć należy, iż będące przedmiotem postępowania wykroczenie miało miejsce w dniu 24 września 2013 r., co oznacza, iż od jego zaistnienia do chwili wyrokowania w drugiej instancji (26 listopada 2015 r.) upłynął 2-letni okres

jego karalności, przewidziany w art. 45 § 1 kw. Stanowi to negatywną przesłankę prowadzenia dalszego postępowania po myśli art. 5 § 1 pkt 4 kpow - wobec tego, że nastąpiło przedawnienie. Dlatego też postępowanie zostało umorzone.

O kosztach orzeczono po myśli art. 118 kpow.